

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XV. Quomodo Joannes Alexandriae Episcopus Romam veniens persuasit Simplicio, ut ad Zenonem scriberet de iis, quae acciderant: & quid Zeno rescripserit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

aut phantasmam introducunt, nullatenus suscipimus. Si quidem vera illa & peccati expers incarnatio ex Dei genitrice, accessionem alterius Filii non effecit. Trinitas enim semper mansit Trinitas, etiam si unus ex Trinitate, Deus scilicet Verbum incarnatus sit. Sci- entes itaque, sanctas & orthodoxas, que ubique sunt, Ecclesias Dei, & quibus præsunt Dei amantissimos Episcopos, nostrum denique Imperium, nullum aliud Symbolum aut definitionem fidei præter supra memoratum sanctum Mathe- ma admisisse vel admittere, absque ulla cunctatione nos adunavimus. Hæc autem scripsimus vobis, non innovan- tes fidem, sed ut vobis satisfaceremus, Quicumque verò aliter sentit aut sentit, vel nunc vel quando cunque aliàs, sive Chalcedone, sive in alia qualibet Syno- do, eum anathematizamus: præcipue tamen Nestorium & Eutychen, & eos, qui idem cum illis sentiunt. Conjun- gimini igitur matri spiritali Ecclesiæ, ut in ea, una eademque nobiscum divina communionem fruamini, juxta memo- ratam fidei definitionem trecentorum & octodecim sanctorum Patrum, qua una ac sola est fidei definitio. Sanctif- sima enim mater nostra Ecclesia, vos tanquam proprios filios expectat, ut amplectatur, & post diuturnum tem- pus, suam vocis vestræ concentum audire desiderat. Festinate igitur con- cito cursu. Quod si feceritis, tum Do- mini & Servatoris ac Dei nostri Jesu Christi benevolentiam vobis concilia- bitis, tum à nostra Majestate maxi- mam laudem referetis. His perle- ctis, Alexandrini omnes sanctæ Ca- tholicæ & Apostolicæ Ecclesiæ sese ad- unarunt.

CAP. XV.

Quomodo Joannes Alexandria Episcopus Ro- mam veniens, persuasit Simplicio ut ad Zenonem scriberet de iis, qui acciderant: & quid Zenon scripserit.

Joannes verò, cujus supra mentio- nem fecimus, cum fugisset ex urbe Alexandria, Romam se contulit, & ibi maximas excitavit turbas, asserens qui- dem se ob Leonis decretorum & Chal- cedonensis Synodi defensionem sua sede exturbatum esse; alium verò substitutum, qui iisdem decretis ad- versaretur. Quibus commotus cum esset Simplicius Episcopus senioris Romæ, & his de rebus ad Zenonem

χρόνους, ἢ Φαλασίαν εἰσαγόντας, ἀλλ' ὅλας δεχόμεθα· ἐπέπερ ἢ ἀναμάετη· ἢ ἀλήθειαν ἀσάκωσις ἐν τῆς θεολογίας, προσδοκῶν ἕως ὅσον ποίηκε. μεμνηνκε γὰρ τριῶν, ἢ τριῶν, ἢ σακεχθέντ· Ἐνός τῆς τριῶν· Ἐνός γὰρ. εἰδότες ἐν ὧς ἔτε ἀϊάμια παύαχ· Ἐνός ὁρθόδοξοι ἐκκλησία, ἔτε οἱ τέτων πρῶτοι· μῆνοι θεοφιλέσ· ἀσὶ ἱερεῖς, ἔτε ἡ ἡμέρα βασιλεία ἑτέρη συμβόλε ἢ ὅρα πίστεως ἀσὰ τι εἰρημένον ἄγιον μᾶθημα ἡνέχοντ, ἢ ἀσὶ γὰρ ται, ἡνώσαμεν ἐαυτοὺς μηδ' ἐν ἐνδοξία· ὅσον ταῦτα δὲ γεγράφαμεν ἔ· κανίζοντες πῶσι· Ἐνός ἡμᾶς πληροφωρῶντες· πάντα ἢ τὸν ἐτε- ρόν τι φρονήσαντα, ἢ φρονήσα, ἢ νόν, ἢ πῶσι, ἢ ἐν καλχηδόνι, ἢ ὅρα δὴ πῶσι συμ- ὁδῶ, ἀναθεματίζομεν· Ἐξαιρέτως δὲ τῆς εἰρημένους νεσόριον, καὶ διτύχη, καὶ τῆς τῶ ἀυλῶν φρονήσας. σιμῶ φητε τῶν τῶ πωνδυμαλικῆ μῆτερι τῆ ἐκκλησία, τῆς ἀσὶ τῆς ἡμῶν ἐν ἀυλῆς θείας ἀπολαύσεις κα- νωνίας· ἢ τὸν εἰρημένον ἕνα καὶ μόνον ἱ- ρον τῆς πίστεως τῆ τῆ ἁγίων πατέρων ἢ γὰρ παναγία μήτηρ ἡμῶν ἢ ἐκκλησία, καὶ γνησίως ἡμᾶς ἕως ἀπεκδέχεται· Ἐνός ἢ τῆς χροῖας καὶ γλυκῆς ἡμῶν ἐπιθυμῆ φωνῆς ἀσὶ ἀσὰς· ἐπι- ξατε ἐν ἐαυτοῖς. ταῦτα γὰρ ποιῶντες, καὶ τῶ τῶ δεσπότη καὶ σωτῆρ· καὶ θεῶ ἡμῶν ἰσοῦ χροῖς ὁμίεντιαν πρὸς ἑαυτοὺς ἐφελκύσει, καὶ παρὰ τῆς ἡμετέρας βα- σιλείας ἐπανεθήσει τέτων ἀνεγνωσμε- νων, ἡνέκτο μὲν πάντες οἱ τῆς ἀλεξάν- δρου τῆ ἁγία καθολικῆ καὶ ἀποστολικῆ ἐκ- κλησία.

Κεφ. ιε΄.

Ὁ ἰωάννης ὁ ἀλεξανδρεὺς καὶ θελῶν ἐν ῥώμῃ, παρὰ τοῦ πλείονος ἀπὸς ζήτωνα πρὸς τῶ συμβάντων χάριαι ζήτων.

Ὁ Δὲ γειώαννης ἔ· πρῶτος ἐμνήστ ἡμῶν, τῶ ἀλεξάνδρου πεφθυγῶς, τῶ δὲ χαϊόλερον καλαλαμδάνῳ ῥώμῃ. καὶ δὲ ἀ- ρατῆ, φάσκων ἕως τῶ λεοντ· δαγμα- των καὶ τῆς ἐν καλχηδόνι συνόδου, τῶ ἀσὶ ἐκπεπλωμένα φρόν· ἔτερον ἢ ἀντασὶ ἐβῆ, ἀνῆπαλον τέτοις καθεσῶτα πρὸς τῶ τῶ ραχθέντ· συμπλικῆς Ἐ τῆς πρῶσ· ἑτέρας ῥώμης Ἐπισκόπου, καὶ πρὸς βασιλεία ῥώμης.

γεγραμμένη, ἀντιγράφη ὁ ζήνων, Ἰπποκρίαν τῷ ἰωάννῃ ἐγκαλῶν, καὶ ὡς τότε χάριν τῆς ἐπισκοπῆς, ἐδίετέρον ἀπηλάθην.

A Imperatorem scripssisset, rescriptis Zenono, Joannem accusans perjurii, nec ullam aliam ob causam cum Episcopatu expulsum fuisse.

Κεφ. 15.

Περί καλανδίων τῷ ἀντιοχείας, καὶ ὅτι ἰσοεὶα κατεδικάσθη δια τῶν πρὸς ἰλλιον καὶ λεόντιον υπονοηθεῖσαν φιλίαν, καὶ ὡς πέτρος ὁ κναφύς ἠνάθη τῷ μογῶ, καὶ τῷ κωνσταντινουπόλει, καὶ τῷ ἱεροσολύματ.

Καλανδίων ὁ ἀντιοχείας πρόεδρος, γεγραμμένων τῷ βασιλεῖ ζήνωνι, ἀκακίω τε τῷ κωνσταντινουπόλει πρόεδρῳ, μοιχὸν τὸν πέτρον ἀπεκαλέσθη λέγων, ὡς τῶν ἐν καλχηδόνι συνόδῳ ἀναθεματίσκειν ἐπιτῆς ἀλεξανδρέων γυμνοῦν. ὁ δὲ ὑπερὸν τῶν ἐσῶσιν δικαστῶν καὶ ἀκακίω, ἀμύναται νομιθεῖς ἰλλε καὶ λεοντίω καὶ παμπεσίῳ πρὸς τῶν ζήνων τυραννίδα πέτες. ὁ κναφύς, ὁ πρὸ καλανδίων καὶ σεφάνης, ὡς μοι λέλει, τὸν ἴδιον ἀπειλήθη θρόνον ὡς καὶ πρὸ ἐνώπιον ζήνων καδυπεσημήνατο, καὶ συνοδικαῖς ἢ πρότερον τὸν τῆς ἀλεξανδρέων ἐρησάβῳ ἠνάθη ἢ τῶν τῆς κωνσταντινουπόλει πρόεδρῳ ἀκακίω, καὶ μαρτυρεῖται δὲ ὁ ἱεροσολύμων ἐπίσκοπος, συνοδικαῖς πρὸς τὸν πέτρον ἐρησάβῳ συλλαβαῖς. μετὰ ταῦτα τινες τῆς πρέτης κοινῆς ἐπιπέρας ἀπέκριναν ὡς ἐντεύθεν τὸν πέτρον τῶν ἐν καλχηδόνι συνόδῳ ἀναθεματίσαι. ὑπερ ἐς ἀκακίον ἐλθὼν τὸν κωνσταντινουπόλει συνεβράζε. πέμψαι τε ἀποποιήσας τὰς ἐν τῶν ἐπιπέρας ἐς δὴ πέτρον πληροφορεῖν βελάσαι ὡς ἐδὲν τοῦτο ἀπεπραχῶς εἶη, ὑπομνήματα γέγραπεν, ἐν οἷς τινες εἰρηκασί μὴδὲν τοῦτο συνοδεῖναι γεγραφότι τῷ πέτρῳ.

B Sed & Calendio Episcopus Antiochiæ, litteras scripsit ad Zenonem Imperatorem, & ad Acacium Constantinopolitanum Episcopum, quibus Petrum adulterum vocabat: asserens eum, cum esset Alexandriae Chalcedonensem Synodum publicè anathematizasse; verum Calendio aliquanto post Oasim in exilium relegatus est, eo quod Illi & Leontio ac Pamprepii, qui adversus Zenonem tyrannidem sumserant, partes fovisse existimaretur. Petrus autem cognomento Fullo, qui ante Calendionem ac Stephanum, ut jam dixi, Episcopus fuerat Antiochiæ, sedem suam recuperavit. Qui quidem & Zenonis Hænotico subscripsit, & synodicas litteras dedit ad Petrum Alexandriae urbis Episcopum. Cum eodem Petro Alexandriae Episcopo Acacius quoque Constantinopolitanus Episcopus communionem iniiit. Sed & Martyrius Episcopus Hierosolymorum ad eundem Petrum synodicas suas misit. Postea tamen quidam à communionem Petri se abjunxerunt: atque exinde Petrus Chalcedonensem Synodum publicè anathematizavit. Quæ res cum nuntiata esset Acacio Constantinopolæ Episcopo, non mediocriter eum conturbavit. Missi sunt Digiturab Acacio, qui rei veritatem inquirerent. Quibus cum Petrus persuadere vellet, nihil ejusmodi à se factum esse, acta confici curavit, in quibus quidam testati sunt, nihil hujusmodi, quod quidem scirent, à Petro factum fuisse.

CAP. XVI.

De Calendione Antiochia Episcopo, utque exilio damnatus sit ob amicitiam quam cum Illo & Leontio habuisse credebatur. Item quomodo Petrus Fullo Petro Mongo & Episcopis Constantinopolis ac Hierosolymorum sociatus fuerit.

Κεφ. 16.

Περί τῶν ἐγγράφων πέτρος ἀκακίω διαξαμῆτο πρὸς ἐν καλχηδόνι συνόδῳ.

Οὗτος ὁ πέτρος ὡς καθορνος καὶ παλίμωλος καὶ τῶν καιροῖς συνδιαβέμενος, ἠκίσα πρὸς μίαν ἐση γνώμην νῦν μὲν ἀναθεμα-

CAP. XVII.

De his, quæ Petrus scripsit ad Acacium, qui Chalcedonensem Synodum susceperat.

Hic enim Petrus, veluti cothurnus quidam ac veterator, & qui temporibus sese accommodaret, in eadem sententia minime perseveravit. Sed